

Advokaten svarar!

Brukar du hjälpa till med att bevittna namnteckningar?

Fråga:

Vem ska bevisa att en namnteckning är förfalskad?

Svar:

Hovrätten för Nedre Norrland i Sundsvall fick för en kort tid sedan anledning att döma i ett mål mellan två parter där A krävde B på ett belopp om 440 000 kronor. A hävdade att A och B hade ingått ett skriftligt avtal där B åtog sig att reparera en båtmotor, och att B skulle vara klar med detta arbete före ett visst bestämt datum. Om motorn då inte var klar, skulle B betala till A ett vitesbelopp på 5 000 kronor, för varje påbörjad vecka efter slutdatumet som arbetet var försenat. A krävde i domstolen från B ett vitesbelopp för 88 veckor. B nekade till att A och B hade ingått ett sådant avtal. B hade inte skrivit under avtalet. B hävdade att hans namnteckning på det skriftliga avtalet var förfalskat.

Högsta domstolen har under åren i olika fall avgjort frågan vem som har bevisbördan (som det heter på juristspråk) vid invändning om förfalskad underskrift. Högsta domstolen sade år 1976 i ett avgörande som blivit praxis att det är fordringsägaren, den som kräver pengar, som ska göra det "övervägande sannolikt" att underskriften är äkta. Det vill säga vid en invändning om att en namnteckning är förfalskad så är det den person som påstår att namnteckningen är äkta, som ska bevisa att namnteckningen är äkta. Domstolen anser dock att kravet på denna bevisning inte kan vara lika sträng, kravet måste ställas lägre, än de krav som ställs på bevisningen i andra tvistemål.

Högsta domstolen menade därför att det räcker med att fordringsägaren kan göra det "övervägande sannolikt" att underskriften är äkta. Fordringsägaren ska kunna peka på olika omständigheter i sitt mål som får domstolen att anse att möjligheten finns att namnteckningen är äkta. Om så bli fallet, går bollen – beviskravet – över till den som påstår att hans eller hennes namnteckning är en förfalskning, inte är äkta. Det blir således nu han eller hon som ska bevisa att namnteckningen är falsk.

I målet i hovrätten i Sundsvall framkom det att avtalet bara var till nackdel för B och det innehöll inga förpliktelser för A. Hovrätten fann det svårbegripligt att B skulle gå med på just det avtalade slutdatumet, när båda parter redan visste om att reservdelarna för reparationen inte skulle vara tillgängliga förrän en senare dag. Vidare stod ord mot ord om vad som hade sagts i olika möten mellan parterna. Mot bakgrund av allt detta blev hovrättens slutsats därför att A inte hade kunnat bevisa med "övervägande sannolikhet" att B:s namnteckning var äkta. Hovrätten ansåg således att B:s namnteckning var en förfalskning och B blev inte förpliktad att betala 440 000 kronor till A.

Sammanfattningsvis kan det således sägas att det är den personen (det företaget) som kräver en annan person (ett annat företag) på pengar med åberopande av en skriftlig handling som ska bevisa att den andres namnteckning på den skriftliga handlingen är äkta, om den andre hävdar att det är en förfalskning. Detta beviskrav är dock inte lika strängt som vid andra tvister, utan det räcker med att man kan bevisa för domstolen att det är möjligt att namnteckningen är äkta. Kan man få domstolen att se denna möjlighet, blir det då den som påstår att namnteckningen är en förfalskning som ska bevisa att namnteckningen är falsk. I hovrättsfallet kom man inte så långt eftersom A inte lyckades med att göra det "övervägande sannolikt" i domstolens ögon att B:s namnteckning var äkta.

För mer information: kontakta advokaten Dan-Michael Sagell, dms@saqlaw.se eller 08-611 55 42

Som medlem i Cykel Motor och Sportfackhandlare har du kostnadsfri telefonsupport med vissa begränsningar hos vår advokat Dan-Michael Sagell i frågor som rör avtalsrätt och hyresrätt.